

## BREUS

### ■ 'Sembla que rigui', a l'Espai Brossa

Des del 13 de gener la Sala Leopoldo Fregoli de l'Espai Brossa acull el muntatge *Sembla que rigui*, un monòleg en un únic acte escrit per Òscar Constantí i Mont Plans. La mateixa Plans interpreta el personatge de la Júlia Català i Verdaguer, una dona



nascuda el 1914 que ha sobreviscut a un marit, a dos fills, a gairebé una desena de sants pares i a alguns dels seus referents, com ara Nino Bravo o Marilyn Monroe. En l'hora de

l'adéu, aquesta dona fa balanç de la seva vida.

### ■ 'Les males persones' de Parking Shakespeare

Fidel a la seva aposta de fer localitzacions no teatrals, la companyia **Parking Shakespeare** estrenarà el proper dia 18 de gener, a la sala d'exposicions del Parc Sandaru,

una versió lliure escrita per **Carles Mallo** de l'obra *Els bandits*, reba-tejada com *Les males persones*.

En aquesta obra, el dramaturg se centra en l'evolució que fan els personatges contra ells mateixos. El muntatge va en la línia d'acostar a tothom autors clàssics i contemporanis tot i aprofitant espais no convencionals.

## teatre



FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

## Impagables



pas inexorable del temps. La successió dels dinars nadalencs de la família Bayard, pautats per pèrdues i absències, mostra la tragèdia quotidiana de la vida en el teló de fons dels canvis de la societat americana del segle XIX al XX. Una acurada interpretació, feta de gestos precisos i mirades evocadores, i una escenificació plena de detalls i tendresa, activen la memòria familiar de festivitats marcades per l'alegria i el dolor.

Des del registre còmic més subtil i enginyós, *La importància de ser Frank* radiografia irònicament una societat en què les aparences i els diners són els veritables ressorts de la vida social. Els ardots dels personatges, Jack i Algernon, que s'inventen *alter egos* per donar via lliure a la disbauxa, dinamiten la doble moral d'una classe social arrogant i llepafils que se sent amenaçada per l'ímpetu de la burgesia.

Molt ben ambientat en l'espai i en el temps, el muntatge que ha fet el Teatre Akadèmia d'un dels textos més brillants de Wilde, dirigit per Emilià Carilla, accentua el joc d'equívocs, simetries i ambigüitats dels personatges. Amb una interpretació fresca i competent, bé que irregular, transmet molt bé la crítica wildiana a les impostures de la seva societat (la pompa, el fingiment, la simulació) que, en certa manera, també són les nostres.

Es clàssics teatrals tenen el do de parlar-nos de grans temes universals com a contemporanis nostres. Els espectadors hi retrobem, en un codi del passat, lliçons de vida per al present. El pas del temps els dona més consistència, més replecs. Si se'n fa una lectura penetrant que, sense desvirtuar-los, els dugui cap a la sensibilitat actual, els textos clàssics poden convertir-se en autèntiques delícies dels sentits.

A la cartellera barcelonina coincideixen, si més no, dos clàssics de la

dramatúrgia universal: *El llarg dinar de Nadal*, de Thornton Wilder, i *La importància de ser Frank*, d'Oscar Wilde. Tots dos interpretats per sengles companyies joves en dos dels petits teatres més dinàmics de la capital catalana (Maldà i Akadèmia, respectivament). És en aquests espais de proximitat on es duen a terme projectes artístics originals, es fidelitzen espectadors i es pot gaudir d'impagables vetllades teatrals.

Represa de la temporada passada, l'obra de Wilder té com a tema central el